

בע"ה, חמ"ד של חופש תשע"ו
בסימן תרבות ואמנות
בין אדם לאמונתו, לעמו וליצירתו

הפעלה 5 – לקראת שבת – פרשת חוקת

חמ"ד של חופש – בין אדם לקונו

רציונאל:

בפרשתנו נאמר: "וַיִּקְרָא אֶת כָּל הָעָדָה כִּי גָזַע אֶהְרֹן וַיִּבְכוּ אֶת אֶהְרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בַּיִת יִשְׁרָאֵל". מפרש רש"י: "כל בית ישראל - האנשים והנשים, לפי שהיה אהרן רודף שלום ומטיל אהבה בין בעלי מריבה ובין איש לאשתו". אהרון הכהן מלמדנו את חשיבות השכנת השלום בין שכנים, משפחה ובכלל בין חלקי העם. בהפעלה זו נתמקד בערך השלום בין חברים ונעסוק בדרכים שיובילו אותנו לפיוס.

מטרות:

- התלמידים ילמדו על מעלת השלום.
- התלמידים ילכו בדרכיו של אהרון הכהן.

הפעלה:

- נשאל את התלמידים: האם מישהו היה ברוגז עם חבר במהלך חייו? בגן / בכיתה / בשכונה. איך ההרגשה להיות ברוגז? מי היה אשם במריבה? האם היו רגעים שחשבתם שעדיף להשלים זה עם זה? מה יכול לעזור לאנשים להשלים אחד עם השני?
- נאמר שגם מבוגרים לעיתים כועסים זה על זה ורבים. בסיפור שנשמע כעת נראה כיצד ובזכות מה השלימו.

סיפור:

- נספר:

"אימא", קראתי, "אני הולך לחברים, כבר סיימתי להכין שיעורי בית".
"אתה יכול לצאת, אך זכור: אני לא מרשה ללכת לביתו של דן" אמרה אימא בתקיפות.
"למה? דן ואני חברים טובים, תמיד הרשת לי ללכת אליו!" התפלאתי.
"לא כל דבר אתה צריך להבין!" אמרה אימא, "ועכשיו לך לשחק".
הלכתי ברחוב והרגשתי שהראש שלי מתפוצץ ממחשבות. אימא של דן היא חברה של אימא, והיא תמיד מקבלת את פניי במאור פנים. לפעמים הם התארחו אצלנו ולפעמים אנחנו התארחנו אצלם. פעם אפילו יצאנו יחד לטיול שטח, בנינו יחד אוהלים, וצעדנו באותם מסלולים. שמת לי לב שגם דן כבר לא מגיע לשחק איתי והתעלומה רק הלכה והסתבכה. מה קרה? נקרה השאלה במוחי.
"הי, ילד, היזהר! אתה לא רואה לאן אתה הולך?"
"אמממ... סליחה, מרוב מחשבות לא שמתי לב..." התנצלתי ועזרתי לבחור להרים את הספרים שנפלו לו מהיד 'איך אתה מצליח ללכת ולקרוא בספרים ככה באמצע הרחוב'?" שאלתי. "ומה מטריד ילד קטן וחמוד ככה באמצע החיים?" החזיר לי הבחור בשאלה.

בע"ה, חמ"ד של חופש תשע"ו
בסימן תרבות ואמנות
בין אדם לאמונתו, לעמו וליצירתו

הסתכלתי על הבחור הגבוה שעמד מולי. "נדמה שאני מכיר אותך, אתה בוגר בית הספר שבו אני לומד", אמרתי. חישוב קל שעשיתי גילה לי שהוא כבר בכיתה י'. "אני אפילו זוכר שכולם כינו אותך "ירון הגאון" ואתה בטח כבר בכיתה י"י" אמרתי בחיוך. "תשמע, אתה ממש בלש", אמר לי ירון הגאון. "אז אולי תספר לי מה מטריד אותך?" סיפרתי. ירון הקשיב, שאל שאלות ושוב הקשיב.

"אתה בטוח שאתה מתנהג יפה שם? כי אולי אימא של דני לא מרשה שתבוא..."

"אולי אימא שלו לא מרגישה טוב? בעצם לא, אז אימא שלך לא הייתה מסתירה את זה ממך, צודק".

"אתה יודע מה? זה מסקרן גם אותי. אם תמצא פתרון תעדכן...". אמר ירון הגאון והלך. הלכתי גם אני. לא הרגשתי לאן רגלי נוסאות אותי, ולפתע מצאתי את עצמי בחצר ביתו של דן.

דן ראה אותי מהחלון ויצא לקראתי. הוא לחש לי משהו באוזן ואז בבת אחת הבנתי הכול. "בוא נצא מכאן ונחשוב יחד מה לעשות", אמר לי דן ומשך אותי משם. אחרי שעה של הליכה צץ לי רעיון. סיפרתי אותו לדן. דן כל כך התלהב! הוא חיבק אותי כל כך חזק שכמעט לא נשאר לי אוויר.

חזרנו כל אחד לביתו, התפללתי בליבי שנצליח במשימה. מוכרחים להצליח.

אחרי ארוחת ערב, בדיוק בשעה שתכננו, ניגשתי אל אימא וסיפרתי לפי תומי: "פגשתי ברחוב את חנה, אימא של דן. היא כל כך שמחה לראות אותי, והזמינה אותי לבוא אליהם מתי שארצה". אימא התבוננה בי במבט מופתע ואני המשכתי בדיוק לפי התכנית: "היה לה מבט קצת עצוב, היא סיפרה שהיא כל כך מצטערת על מה שהיה, היא מרגישה אשמה בכל מה שקרה והיא בכלל לא התכוונה לפגוע, 'הלואי ואימא שלך תסלח לי' היא אמרה".

אימא הרהרה במה שאמרתי ואני התפללתי שגם דן יעבור בשלום את המשימה ויגיד בדיוק את אותם דברים לאימא שלו כפי שתכננו.

בלילה לא עצמתי עין. לא ידעתי אם התכנית תצליח, ועוד דבר הטריד אותי: אני לא רגיל לשקר.

בבוקר קמתי מוקדם להספיק להחליף עם דן חוויות מאתמול. רצתי כל הדרך.

"הי ילד, היזהר! אתה לא רואה לאן אתה הולך?"

"אממם שליחה, מרוב מהירות לא שמתי לב..." התנצלתי ועזרתי לירון הגאון להרים את הספרים שנפלו לו מהיד. "נו, נפתרה התעלומה?" שאל ירון. סיפרתי לו הכול. "אני לא יודע אם דן הצליח בתכנית, אני לא בטוח שזה יעזור, ואני גם לא רגוע, אחרי הכול שיקרתי".

סיימתי את דבריי.

ירון הגאון הקשיב ואז אמר: "הסיפור שלך קשור בדיוק לפרשת השבוע, פרשת חוקת. בפרשה עם ישראל נפרד מאהרון הכהן. מה שמעניין הוא שהתורה מדגישה שכל בית ישראל התאבלו ובכו על אהרון. חכמים למדים מכך שאהרון היה אהוב מאד על עם ישראל. המדרש מגלה את הסיבה". הוא נבר בין הספרים הרבים שהיו לו ביד עד שמצא את מבוקשו: "אבות דרבי נתן". אז החל קורא בנחת כאילו שיש לי את כל הזמן שבעולם: "שני בני אדם שעשו מריבה זה עם זה, הלך אהרן וישב אצל אחד מהם אמר לו: בני, ראה חברך מהו אומר, מטריף את לבו וקורע את בגדיו, אומר אוי לי היאך אשא את עיני ואראה את

בע"ה, חמ"ד של חופש תשע"ו
בסימן תרבות ואמנות
בין אדם לאמונתו, לעמו וליצירתו

חברי, בושתי הימנו שאני הוא שסרחתי עליו. הוא יושב אצלו עד שמסיר קנאה מלבו".
והולך אהרן ויושב אצל האחר..."
"הבנתי את הרעיון" עצרתי את ירון. שמחה גדולה מלאה את ליבי, פעלתי בדיוק כמו
אהרון הכהן. קיוויתי שכך עשה גם דן. "אבל תגיד זה באמת עבד? "סבלנות", אמר ירון
הגאון וסיים את המדרש: "וכשנפגשו זה בזה, גפפו ונשקו זה לזה".
"תודה רבה", אמרתי ורצתי לפגוש את דן, ובליבי התפללתי שגם סוף הסיפור שלנו יהיה
זהה לזה של המדרש.

(לקוח מתוך "מפגש שבת" בהוצאת החמ"ד)

חושבים יחד

- מה עשו החברים כדי להשלים בין אמותיהן?
- מדוע 'תרגילי' זה הצליח? ממי למדו לנהוג כך?
- נסביר שבתוך כל אחד מאיתנו יש רצון לאהוב ולחיות בשלום. לפעמים כעסים ומריבות מפריעים לרצון הזה ובשביל זה צריך עזרה ממישהו אחר שיבוא וירכך את הרגשות הרעים. זה לא נקרא לשקר כי באמת בעומק הלב אנו יודעים שכל ישראל אחים ואוהבים.

משחק – להרבות שלום בכיתה

- נשב במעגל.
 - נחלק לכל תלמיד דף חלק ונבקש לכתוב עליו את שמו.
 - ברגע שנמחא כף כל תלמיד מעביר את הדף לחבר שליידו. המשימה: לכתוב מילה אחת טובה / תכונה טובה / על התלמיד ששמו מתנוסס בראש הדף.
 - כעבור שתי דקות נמחא שוב כף ונעביר את הדפים.
 - המשחק יסתיים כאשר כל תלמיד יקבל חזרה את הדף שעליו מתנוסס שמו.
- נסכם: כאשר אנו מתבוננים בטוב של החברים אנו ממהרים לסלוח ולאהוב. כי ה"ברוגז" הוא מחוץ לנו והתכונה האמיתית שלנו היא האחוה והשלום.